

[Albrechtsen]

til ministeren om dette lovforslag og i en form, som er klar og umisforståelig.

Pia Kjærsgaard (FP):

Problemerne med de almennyttige boligøkonomi fortsætter. Løbende driftsunderskud, udbedrings- og opretningsarbejder er ting, man må slås med, i stedet for at overlade denne underskudsforretning til private, der kunne blive ejere af disse boliger. Endda situationer, hvor terminsydelser ikke er blevet betalt, kan opleves. Stort skulle det almennyttige boligbyggeri være, indretningen luksuriøs med dyre hårde hvidevarer i gigantlejlighederne, al denne luksus, der skulle demonstrere, hvor rigt vores velfærdssamfund var, og endnu en gang er det blevet pillet fra hinanden.

Fremskridtspartiet kan ikke deltage i den fortsatte elendige forretning, hvor man tilmed yder rentefri lån, der kan få lov at henstå, til økonomien engang tillader tilbagebetaling. Hvornår kan man dog forvente at se de penge igen? Har boligministeren et skøn over, hvor mange almennyttige boliger der vil vente 50 år?

Ministerens skøn over offentlige besparelser, hvis omprioritering finder sted inden for en ramme på 2 mia kr., mener vi er behæftet med for mange »hvis'er«, så det umiddelbart ikke virker, som om det kan blive realiseret. Det er muligt, at der vil være penge at spare, men der er så sandelig også en udgiftsside med alle de rentefri lån.

Jeg synes, denne regering er ved at tillægge sig en dårlig vane. Den hedder »afskaffelse af renter, hvor staten er indblandet«. Vi har netop oplevet det rentefrie samfund i forbindelse med tvangsopsparingen, hvor regeringen tager folks penge i forvaring i 5-7 år, hvorefter man tilbagebetaler de inflationsudhulede penge uden renter.

Med dette forslag er det de enkelte boligselskaber, der slipper for renterne. Det er uøkonomisk og utrolig large af en regering, der endnu ikke har vist, hvordan man får økonomien til at hænge sammen.

Regler om afdragsvilkår fastsættes ifølge lovforslaget af landsbyggefonden, og jeg vil da gerne spørge boligministeren, hvilke tanker han har gjort sig om denne afdragsordning. Har man ikke fastsat nogen rammer for lånets tilbagebetaling på nuværende tids-

punkt, bliver der nemt tale om en hundredårsplan. Men så er ministeren jo fri for at tænke på det, for om 50 år eller 100 år har man alligevel glemt, hvad ministeren hed i 1985.

Ifølge lovforslaget vil man også etablere en fond, der skal betale bidrag til andre afdelinger, der ikke kan få økonomien til at køre, naturligvis med rentefrie lån. Vi har jo penge nok, så staten skylder 75 mill. kr. ind. Det svækker selvfølgelig de afdelingers økonomi, der kan køre, men så må huslejerne sættes op. Så kan staten jo give mere i bolig sikring, og sådan slutes cirklen. Der skal sandelig ikke mangle arbejde til det administrative personale. Det bliver ét stort administrativt ragnarok med tilsvarende administrative omkostninger.

Nogle afdelinger kan betale til tiden, andre kniber det med, og så skal der inddrivelse til, og mærkeligt nok vil regeringen have renter af for sent indbetalte bidrag. Det er noget rod, og bedre bliver det ikke af, at boligministeren tilmed ansøger om en udvidelse af investeringsrammen til ombygning og miljøforbedrende foranstaltninger. Det koster en bagatel af 220 mill. kr. frem til 1986.

Fremskridtspartiet kan ikke give tilslutning til yderligere udgifter og vil foreslå boligministeren seriøst at tænke over, hvor meget staten kunne opnå i kroner og øre ved at sælge disse prestigebyggerier til private. Der vil ikke blot være mange penge at tjene; der vil også være mange penge at spare.

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes, der er grund til også at se på, hvad der egentlig er sket i denne sag. For kreditforeningerne har det hidtil været sådan, at deres reservefonde har været fredhelige. Men så har kreditforeningerne sammen med Boligselskabernes Landsforening tilbudt en løsning, der kunne klare problemerne for de 68 afdelinger, der er ude i store problemer, en løsning, som ikke ville have kostet staten penge. Tværtimod ville staten have sparet omkring 80 mill. kr. det første år og aftrapet over en årrække.

Hvad er så grunden til, at regeringen har sagt nej tak til sådan et tilbud? Er grunden den, at man nu ønsker at træde på de afdelinger i de almennyttige boligselskaber, som i forvejen er svært stillet? Er grunden, at der